antifa★xalandri

τεύχος #9 ¦ Απρίλης-Μάης '16

αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο

Η ΝΥΧΤΑ ΜΑΣ ΩΡΑΙΑ ΜΕ ANTIFA ΠΑΡΕΑ!

για ηλεκτρονική επικοινωνία antifaxalandri@yahoo.com

introduction

Μοιράζουμε αυτό το έντυπο δυόμισι χρόνια τώρα. Υπήρξαν φορές που ακούσαμε φιλικά σχόλια, είδαμε να σκάνε χαμόγελα όταν το μοιράζαμε ή ακόμα και ξινισμένες φάτσες πατριωτών που δεν μας πάνε. Υπήρξαν και θα υπάρχουν όμως αντιδράσεις πολύ πιο πέρα από ότι φανταζόμαστε και μπορούμε να δούμε στη λίγη ώρα που είμαστε έξω από τις σχολικές πόρτες. Μιλάμε για αυτούς τους μικροανταγωνισμούς που κρύβονται μέσα στο προαύλιο και δεν φαίνονται με γυμνό μάτι. Μιλάμε για άτομα και παρέες που θα συζητήσουν, θα βριστούν ή και θα γουστάρουν με αφορμή ένα έντυπο. Και αυτούς ακριβώς τους ανταγωνισμούς θέλουμε να φέρνουμε στην επιφάνεια με κάθε ευκαιρία. Θέλουμε να δίνουμε λόγους στους φίλους μας να την μπαίνουν στους ρατσιστές, και όποτε αυτό συμβαίνει δεν μπορούμε παρά να γουστάρουμε όσο δεν πάει. Αλλά πάντα θα υπάρχουν και σκηνικά που δεν μαθαίνουμε ποτέ, κόντρες που δεν βγαίνουν στην επιφάνεια, και το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε για να συμβάλλουμε σε αυτές τις κόντρες είναι αυτό το έντυπο.

Αυτό το τεύχος είναι και το τελευταίο αυτής της χρονιάς, θα τα ξαναπούμε στο χαρτί από φθινόπωρο πάλι. Μέχρι τότε, οι δρόμοι, οι πλατείες και οι τοίχοι θα παραμείνουν τα καλύτερα μέρη για να βρισκόμαστε.

support your local antifa

ΓΕΜΙΣΑΝ ΟΙ ΚΕΡΚΙΔΕΣ ΜΑΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ & ΜΑΦΙΑ

«Είναι εύκολα και υλοποιήσιμα» είπε ο Σταύρος Κοντονής για τα όσα άκουσε από τους αρμόδιους αξιωματικούς στη συνάντηση που είχε μαζί τους, αλλά και με τον Νίκο Τόσκα για το φλέγον ζήτημα της βίας στα ελληνικά γήπεδα.

Κάποιες απ' τις προτάσεις είναι οι εξής:

Πρόστιμο 1200 ευρώ με άμεση καταβολή σε Έλληνες και αλλοδαπούς χούλιγκαν που συλλαμβάνονται για επεισόδια σε αθλητικούς χώρους.

Θέαση αγώνων της ομάδας τους στο Αστυνομικό Τμήμα για χρονικό διάστημα που θα τους επιβάλλεται μέσω νόμου.

Κάρτα φιλάθλου με τα πλήρη στοιχεία της ταυτότητας, πρόσφατη φωτογραφία και δυνατότητα αγοράς ηλεκτρονικού εισιτηρίου και εξασφάλιση θέσης πάρκινγκ για γρήγορη είσοδο στο γήπεδο.

Κάμερες στις εισόδους των θυρών και στο εσωτερικό τους. Το ηλεκτρονικό εισιτήριο θα συνδυάζεται με την καταγραφή του προσώπου και του ρουχισμού, έτσι ώστε σε περίπτωση συμμετοχής σε επεισόδια να είναι άμεσος ο εντοπισμός.

Κοινές εκπαιδεύσεις αστυνομικών και υπεύθυνων ασφαλείας των ομάδων για τη διαχείριση του πλήθους και ανταλλαγής πληροφοριών.

Έχει καταντήσει πιο τετριμμένο και από τις επαναλήψεις του "Κωνσταντίνου & Ελένης". Η κοινή γνώμη να παριστάνει τη σοκαρισμένη μετά από κάποια επεισόδια στο γήπεδο και να ακολουθεί η συζήτηση για τις ευθύνες "της πολιτείας, της αστυνομίας και των ΠΑΕ". Φυσικά, οι αρμόδιοι γνωρίζουν καλά ότι κάθε δέσμη μέτρων για την "καταπολέμηση" της οπαδικής βίας, όχι μόνο δεν μπορεί, αλλά δεν θέλει κιόλας να εξαφανίσει το φαινόμενο, αλλά να το ρυθμίσει και να το διαχειριστεί προς όφελος του κράτους και των μαφιόζων ιδιοκτητών των ΠΑΕ. Τις δύο πλευρές δηλαδή που συνέβαλαν στο να μαφιοζοποιηθεί ο οργανωμένος οπαδισμός και να εγκλωβίσουν χιλιάδες πιτσιρικάδες της εργατικής τάξης σε μια μεταξύ τους αντιπαράθεση που όσο περνάει ο καιρός τόσο πιο ένοπλη, μαφιόζικη και δολοφονική γίνεται.

Το γήπεδο, η μπάλα και η δημιουργία κοινοτήτων-παρεών-συμμοριών γύρω απ' αυτό ανήκει από πάντα στην κουλτούρα της εργατικής τάξης, στους τρόπους που έχει για να την παλεύει μέσα στις ταξικές κοινωνίες. Ο σύγχρονος και εμπορευματοποιημένος αθλητισμός μαζί με την κρατική του διαχείριση προσπάθησε με πολλούς τρόπους να τα βάλει με αυτή την κουλτούρα, όπως προσπαθούν να αλλοιώσουν κάθε εργατική κουλτούρα τα αφεντικά αυτού του κόσμου. Η μετατροπή του βασιλιά των σπορ (και των υπολοίπων βέβαια) σε θέαμα για τη μεσαία τάξη από τη μία. Και από την άλλη η προσπάθεια να χτυπηθεί η ζωντάνια και η μαχητικότητα του συλλογικού υποκειμένου των κερκίδων παράλληλα με το αβαντάρισμα της αυτοκαταστροφικότητάς του μέσα σε ένα κύκλο βίας με υπαλληλίκια , μπραβιλίκια, πρέζες και δολοφονικά ραντεβού εκτός γηπέδου. Ότι πρέπει δηλαδή για τους σχεδιασμούς των υπουργείων δημόσιας τάξης και τις ορέξεις των μπάτσων, που εξασκούνται και κάνουν πολιτική πάνω στους οπαδούς.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε και κάτι ακόμα. Ότι η αστυνομική διαχείριση διάφορων κοινωνικών κομματιών όπως οι οπαδοί, και πολύ περισσότερο οι μετανάστες, οι τσιγγάνοι, οι τοξικοεξαρτημένοι και άλλες ευάλωτες στην καταστολή ομάδες, είναι ένα καθεστώς που όσο η κρίση βαθαίνει θα αφορά όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της εργατικής τάξης. Είναι γι' αυτό που οι σχεδιασμοί δημόσιας τάξης για τα γήπεδα μας αφορούν. Γιατί δουλεύουν εναντίον μας.

1 Όσο δέρμα κι αν πετάξεις, σίστας είσαι δεν θ' αλλάξεις!

Στις 18 Φεβρουαρίου 2016 με θλίψη το πανελλήνιο ενημερώθηκε για το θάνατο του τραγουδιστή Παντελή Παντελίδη . Το πένθος ήταν τεράστιο για τον ελληνικό λαό που προφανώς δεν είχε με τίποτα άλλο να ασχοληθεί. Έτσι και εμείς προσπαθήσαμε, κατά την γνώμη μας με πολύ πετυχημένο τρόπο, να συνδέσουμε αυτό που κάνουμε με το θάνατο αυτού του τραγουδιάρη. Επίσης ήταν αναμφισβήτητα ο μόνος τρόπος να αποκτήσει ένα νόημα για εμάς και να χρησιμεύσει σε κάτι η δημοσιότητα αυτού του γεγονότος. Γράψαμε λοιπόν το σύνθημα αυτό σε ένα τοίχο κάπου στην Τούφα Χαλανδρίου ευχόμενοι στα φασιστάκια που τον τελευταίο καιρό βγαίνουν από τις τρύπες τους και προσπαθούν να βάψουν κανένα σύμβολο (γιατί για σύνθημα ούτε λόγος τόσο βλάκες που είναι) να πάνε να ανταμώσουνε τον Παντελή.

2 United we stand!

Το προηγούμενο τεύχος του εντύπου μας είχε αντιμιλιταριστικό περιεχόμενο. Αυτό δεν ήταν καθόλου τυχαίο καθώς έχουμε αντιληφθεί ότι το ελληνικό κράτος γλυκοκοιτάει τον πόλεμο. Όπως και οι σύντροφοι από την Καλλιθέα, βλέπουμε ότι για να μπορέσει το ελληνικό κράτος να κάνει ανενόχλητο εξωτερική πολιτική πρέπει να ελέγχει τέλεια το εσωτερικό του. Έτσι κάπως έχει προκύψει η περιβόητη μάχη για το δημόσιο χώρο. Τα υποκείμενα της κοινωνίας που περισσεύουν, μετανάστες, αλάνια, χιπχοπάδες, οπαδοί, δηλαδή λίγο πολύ υποκείμενα σαν και εμάς διώχνονται από το δημόσιο χώρο και περιθωριοποιούνται. Από την Πλατεία Δαβάκη στην Καλλιθέα και τις εκδηλώσεις των μπάτσων ως την πλατεία Χαλανδρίου με την προέλαση των απεχθών γιάπηδων και των μαφιόζων. Όμως σε αυτές τις γειτονιές υπάρχουμε και εμείς που θα προσπαθούμε όλο και περισσότερο να καταλαμβάνουμε δημόσιο χώρο με αφισοκολλήσεις , μικροφωνικές, διαδηλώσεις και άλλους ποικίλους τρόπους, πάντα ενωμένοι απέναντι στα σκουλήκια, τους μπάτσους και τα τσιράκια τους.

ΑΛΑΝΙΑ
ΟΠΑΔΟΙ
ΧΙΠΧΟΠΑΔΕΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ
ΕΙΜΑΣΤΕ Η
ΚΑΡΔΙΑ ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

[illegible]υτό που ζούμε κάθε μέρα είναι [illegible]πόλεμος. Οι μισθοί και οι ζωές [illegible]ομμένες στη μέση. Το ελλη[illegible]ράτος μας πατάει στο λαιμό [illegible]ει το ένα μάτι στραμμένο [illegible]λυση της Μέσης Ανατολής [illegible]μένει ευκαιρία να χωθεί. [illegible]χετα κι αν μοιάζουν αυτά [illegible]δεν είναι. Γιατί για να κάνει [illegible] στο εξωτερικό, το ελλη[illegible]τος πρέπει να έχει τακτο[illegible] το εσωτερικό του. Ένα [illegible]υπο αυτού του πολέμου [illegible]ρικό είναι η καθημερινή [illegible]αλλιθέα.

Από τη μία ο δήμαρχος και τα τσιράκια του. Ρουφιάνοι, μαγαζάτορες, φασίστες και μαφιόζοι. Διάφοροι υπάλληλοι τους σε κωλοφυλλάδες που πληρώνονται να λένε πως οι πλατείες «βρίσκονται στο έλεος συμμοριών και ανώμαλων». Από την άλλη εμείς. Μετανάστες, χιπχοπάδες, οπαδοί και αλάνια. Εμείς που αυτές οι πλατείες είναι κομμάτι της ζωής μας.

Αυτό που συμβαίνει είναι μια μάχη. Αυτοί με τις μπατσοεκδηλώσεις τους, με επιστήμονες και θεωρίες περί δημόσιας τάξης και μηδενικής ανοχής, στοχεύουν εμάς και παλεύουν να μας πάρουν το δημόσιο χώρο. Προσπαθούν να τον ελέγξουν μέχρι που δε θα φαινόμαστε. Θέλουν οι μόνοι που θα φαίνονται στο δρόμο να είναι το κράτος και οι φίλοι του.

Αυτές οι διαδικασίες δεν αφορούν μόνο τη γειτονιά μας· δεν είναι καπρίτσιο του δημάρχου μας· είναι η οργανωμένη και με σχέδιο επίθεση στην τάξη μας. Είναι καιρός να βρεθεί απέναντι σ' αυτά τα σχέδια ένας οργανωμένος εχθρός. Εμείς.

antifa kallithea

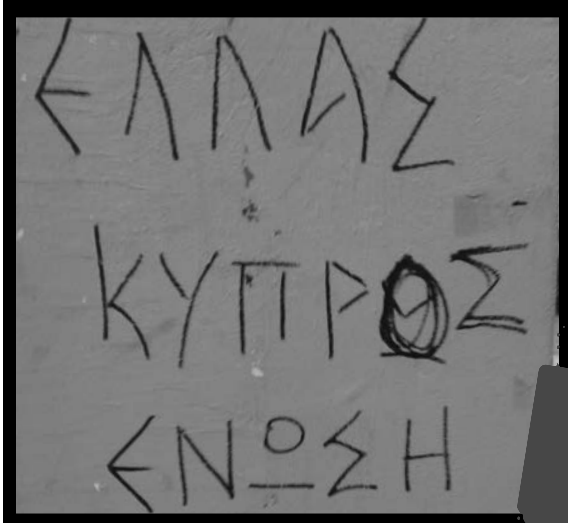

Μπλουμ!

3

Εκεί λοιπόν που φτιάχναμε το κάτωθεν χαρτοπανώ ενημερωθήκαμε ότι ένα ελικόπτερο του ελληνικού στρατού έπεσε και διαλύθηκε ολοσχερώς. Δεν σας κρύβουμε ότι μεταξύ μας είπαμε ότι κοντά πέσαμε, αλλά εντάξει, και ελικόπτερο μας κάνει, αρκεί να διαλύονται τα πολεμικά όπλα του ελληνικού κράτους και όσοι ενσαρκώνουν ρόλους δολοφόνων σε σενάρια μακροχρόνιων πολέμων. Παρόλα αυτά για εμάς το κεντρικό κομμάτι που αναγνωρίζουμε ως βασικό εχθρό δεν είναι ο κάθε κακομοίρης πιλότος ενός F16 αλλά το ελληνικό κράτος, ο μιλιταρισμός που προωθεί και όποιος ψήνεται με πολέμους και επεκτατικές πολιτικές. Άρα, για να ξεκαθαρίζουμε τα πράγματα, όσο είμαστε ζωντανοί και έχουμε αρκετό σάλιο στο στόμα μας θα φτύνουμε στρατούς, αστυνομίες, στρατόκαυλους, πολεμοχαρείς, ελληναράδες και άλλα τέτοια αποβράσματα.

4

Οι τοίχοι θα μιλάνε αντιφασιστικά!

Και έτσι όπως ψάχναμε στο Χαλάνδρι μπας και έχουν γράψει πουθενά κανένα σύνθημα ή έστω κανένα σύμβολο οι φασίστες ανακαλύψαμε κάτι. Και λέμε ότι ανακαλύψαμε γιατί πραγματικά πλέον τα μόνα συνθήματα που βρίσκουμε είναι γραμμένα βιαστικά με μαρκαδοράκια ή μπλάνκο σε κρυμμένα, συνήθως άκυρα, σημεία. Στην ανακάλυψή μας αυτή συνέβη επίσης κάτι αξιοσημείωτο. Καθώς το σύνθημα αυτό βρισκόταν σε σχολείο η διευθύντρια βγήκε να μας υποδείξει να μην βάφουμε στο σχολείο. Κι όμως, δεν την ένοιαζαν και πολύ τα φασιστικά γραμμένα συνθήματα αλλά αυτά που βάφαμε εμείς, οπότε προφανώς δεν είχε κάποιο πρόβλημα με τα σπρέυ στον τοίχο γενικώς αλλά με τα συγκεκριμένα. Όπως και να έχει το μόνο σίγουρο είναι ότι εμείς θα συνεχίσουμε να ομορφαίνουμε την πόλη με αντιφασιστικά συνθήματα στους τοίχους και να την καθαρίζουμε από φασίστες και ρουφιάνους (έστω και αν χρειαστεί να σβήσουμε τα συνθήματά τους από τους υπονόμους)

Για τους μεσοαστούς η ιδανική πλατεία έχει μαγαζιά μαφία και μπάτσο στη γωνία

Η πλατεία Χαλανδρίου έχει τη δικιά της άγραφη ιστορία, μια ιστορία που κανένας επίσημος φορέας δεν είναι δυνατόν να καταγράψει, ακριβώς γιατί αυτή η ιστορία βασίζεται στις κοινωνικές εμπειρίες των θαμώνων που για δεκαετίες της δίνουν τη νυχτερινή της ζωντάνια. Όπως πολλές άλλες πλατείες και δημόσιοι χώροι γενικότερα σ' αυτήν εδώ την πόλη έχει να περηφανεύεται για τις παρέες που πέρασαν απ' αυτή και άφησαν το στίγμα τους. Και αν το δούμε αντίστροφα είναι η ζωή και η κουλτούρα της εργατικής τάξης που είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με το δημόσιο χώρο γι' αυτό και είναι ένα τόσο ζωντανό κοινωνικό πεδίο. Είναι επίσης γι' αυτό που οι εχθροί της τον έχουν βάλει στο μάτι και τον διεκδικούν για λογαριασμό τους.

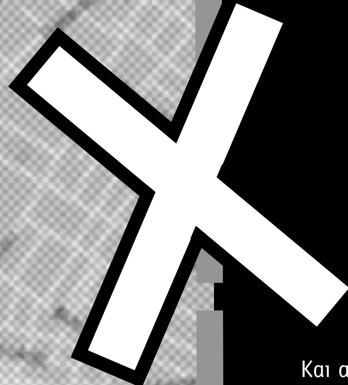
Είμαστε ένα με το δημόσιο χώρο, γιατί δεν γουστάρουμε να καθόμαστε σπίτι και γιατί δεν έχουμε τα φράγκα και τη διάθεση να τη βγάζουμε σε μαγαζιά, δηλαδή γιατί εκεί μπορούμε να καθορίσουμε οι ίδιοι τους όρους που θα περάσουμε τον ελεύθερο χρόνο μας, τον λίγο που μας μένει απ' τη δουλειά, τον πολύ που μας προσφέρει η ανεργία, τον κλεμμένο όταν την κοπανάμε απ' το σχολείο. Σκαλάκια και πλατείες, πάρκα και μπασκετάκια είναι ο φυσικός μας χώρος, γι' αυτό και τα γεμίζουμε με τις μουσικές και τις μπογιές μας, τους έρωτες, τα παιχνίδια και τα ξύλα μας, τις μπύρες και τα τσιγάρα μας, με όλες αυτές τις συνήθειες που μας βοηθούν να υπάρχουμε και να την παλεύουμε σε ένα κόσμο που φτιάχτηκε σε βάρος μας.

Ένα σωρό εχθροί μας έχουν βάλει μάτι, πέρα από τα αφεντικά μας που μας μισούν τόσο πολύ επειδή δεν μπορούν να κάνουν χωρίς εμάς. Εχθροί οι οποίοι προσπαθούν να μας κάνουν τη ζωή δύσκολη για χάρη των αφεντικών μας, για να είμαστε πειθαρχημένοι και όταν δεν δουλεύουμε. Οπότε και έχουν βαλθεί να εγκληματοποιήσουν τις συνήθειές μας και να κάνουν κουμάντο στο δημόσιο χώρο που είναι το δεύτερό μας σπίτι. Οι μπάτσοι μας ελέγχουν κάθε τρεις και λίγο, οι φασίστες κοιτάνε να τρομοκρατούν τους πιο εκτεθειμένους από εμάς, οι μικρές και μεγάλες πολιτικές εξουσίες σκαρώνουν νέους τρόπους για να λένε ότι είμαστε εγκληματίες. Όλοι μαζί φροντίζουν να είμαστε απομονωμένοι και φοβισμένοι.

Και με τις πλατείες τι γίνεται; Το άλλο μισό των αστυνομικών και φασιστικών πογκρόμ έχει αναπλάσεις για να γίνουν πιο άβολες για εμάς και εξάπλωση των μαγαζιών και της κατανάλωσης, άρα της κουλτούρας της μεσαίας τάξης που μας μισεί και τη μισούμε. Στον Κεραμεικό για παράδειγμα, ένα μεγάλο κομμάτι μιας εργατογειτονιάς παραδόθηκε στη μαφία των νυχτερινών μαγαζιών και μετατράπηκε σε μια όαση μικροαστισμού και ξέφρενης κατανάλωσης, αφού προηγήθηκε

η δουλειά μπάτσων και φασιστών ενάντια στους μη έλληνες κατοίκους της . Η μετατροπή του Χαλανδρίου σε Γκάζι των βορείων προαστίων τα τελευταία χρόνια, μπορεί να μην έχει την αιματοβαμμένη ιστορία διαφόρων γειτονιών του κέντρου, παρ' όλα αυτά οι μεσοαστοί που συρρέουν στα μαγαζιά που έχουν περικυκλώσει την πλατεία μας, που έχουν την ίδια στόφα με τους ιδιοκτήτες και τους θαμώνες του Γκαζιού, και οι καριόληδες οι ΔΙ.ΑΣ που κάνουν βόλτες πάνω κάτω για να μας προσέχουν, καθόλου δεν μας αρέσουν.

Θα αφήσουμε έτσι απλά τις πλάτειες στα καθάρματα;

QUIZ

χωράνε οι γυναίκες στο δημόσιο χώρο;

Και αν λέμε ότι στον δημόσιο χώρο διαδραματίζεται ένας πόλεμος, καθεμιά από μας, κάθε κοπέλα, έχει έναν επιπλέον αγώνα να δώσει. Όλες μας, βιωματικά, ξέρουμε πόσο δύσκολο μπορεί να είναι το να διεκδικήσουμε κομμάτι του δημόσιου χώρου, το να κυκλοφορούμε και να αράζουμε έξω. Όλες μας ξέρουμε ότι το πως εμφανιζόμαστε, στεκόμαστε και μιλάμε στο δημόσιο χώρο δεν περνάει ποτέ απαρατήρητο και ασχολίαστο, και πως για να γίνουμε αποδεκτές, πρέπει να κοπιάσουμε πολύ. Γιατί “προσέχοντας” την εμφάνισή μας, πάντα θα είμαστε για τους άλλους “οι γκόμενες”, υπονοώντας πως είμαστε ρηχές και αυτάρεσκες, και αν πάλι προσπαθούμε να αντεπεξέλθουμε σε αντρικά πρότυπα και να αποβάλουμε τη θηλυκότητα μας, τότε είμαστε τα “αντράκια” της παρέας, με τη διαφορά ότι ποτέ κανείς δεν θα μας αναγνωρίσει τα προνόμια που αναγνωρίζονται στους άντρες. Οπότε, ό,τι κι αν ατομικά προσπαθήσουμε, ποτέ δεν θα είμαστε πλήρως αποδεκτές, χωρίς να μας κρίνουν και να μας υποτιμούν.

Το να υπάρχουμε, λοιπόν, στο δημόσιο χώρο, στο δρόμο, στα πάρκα και στις πλατείες, όπως ακριβώς είμαστε, είναι ένα καθημερινό διακύβευμα για εμάς. Γιατί θέλουμε να υπάρχουμε χωρίς να χρειάζεται να αλλάξουμε για αυτό. Όπως και να είναι η εμφάνισή μας, βαμμένες ή άβαφες, με στενά ή φαρδιά ρούχα, ο,τι χρώμα και σχήμα να έχει το σώμα μας, όπως και να είναι η καθεμιά από μας, θέλουμε να έχουμε κομμάτι του δημόσιου χώρου για μας. Και όλες ξέρουμε πως για αυτό θα πρέπει να παλέψουμε σκληρά. Ακούγετε δύσκολο, και είναι, γιατί κανείς δεν θα μας το χαρίσει. Ευτυχώς τουλάχιστον έχουμε η μία την άλλη.

ΘΑ ΧΩΡΕΣΟΥΜΕ
ΘΕΛΕΙΤΕ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΤΕ!

ΠΟΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Το ελληνικό κράτος έχει εμπερία 25 και βάλε χρόνων στην διαχείριση των μεταναστών. 25 και βάλε χρόνια τώρα, τους κάνει παράνομους με το ζόρι, τους επιβάλλει διαρκή κίνηση στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας, τους αναγκάζει σε εργασία με τους χειρότερους δυνατούς όρους και τους πειθαρχεί με τις μεθόδους των μπάτσων και της μαφίας. Το ελληνικό κράτος ασκεί αυτή του την πολιτική με αδιάρρηκτη συνέχεια και θα μπορούσαμε να πούμε ότι το κάνει με απόλυτη, πλην βέβαια δολοφονική, επιτυχία.

Επομένως; Επομένως υποστηρίζουμε ότι η περίφημη «προσφυγική κρίση» των τελευταίων μηνών είναι κατασκευασμένη από το ίδιο το ελληνικό κράτος. Υπό κανονικές συνθήκες, κανένα πρόβλημα δεν θα είχε να διαχειριστεί τις δεκάδες χιλιάδες των μεταναστών που έχουν μπει τελευταία, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που έχει διαχειριστεί εκατοντάδες χιλιάδες πριν από αυτούς: με το μαστίγιο. Ωστόσο σε τούτη την περίπτωση, έχει να αποκομίσει δυο σημαντικά οφέλη από τη δημιουργία μιας «κρίσης». Το πρώτο είναι τα φράγκα που με πρόσχημα το προσφυγικό διοχετεύονται από δω και από κει στα ντόπια αφεντικά. Το δεύτερο, είναι η χρήση του ζητήματος για την άσκηση επιπλέον πίεσης στον προαιώνιο εχθρό, την Τουρκία. Γι' αυτό τα δελτία των ειδήσεων, οι εφημερίδες και οι παντώς είδους υπουργοί έχουν λυσσάξει με το προσφυγικό: γιατί τους συμφέρει.

Φυσικά, ο βόθρος που λέγεται ελληνικός εθνικός κορμός δεν έχει να επιδείξει μόνο την ρατσιστική μαεστρία των ηγετών του. Από τότε που έσκασε το «προσφυγικό ζήτημα», όλοι οι μικροί Έλληνες κανίβαλοι μυρίστηκαν ότι η υπόθεση έχει φράγκα και βάλθηκαν να βρουν τρόπους να τα χώσουν στην τσέπη τους, υποτιμώντας ακόμη περισσότερο τους μετανάστες. Άλλωστε, οι ντόπιοι ρατσιστές έχουν κι αυτοί 25 χρόνια εμπειρίας στην πλάτη τους. Δίπλα, θαυμάσαμε μόνο μερικούς από αυτούς, όχι τόσο για μας ενδιαφέρουν τα πρόσωπα, όσο γιατί δεν πρέπει να τους ξεχνάμε, γιατί τους μισούμε με όλη μας την ψυχή και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε.

Ο Γιώργος, ιδιοκτήτης ψιλικατζίδικου. Από τότε που οι πρώτοι μετανάστες από τη Συρία άρχισαν να συσσωρεύονται στο νησί του, έβαλε το μπουκαλάκι νερό 3ύ και τα κρουασάν 5ύ. Τώρα φωνάζει ενάντια στα hotspot, αλλά στην πραγματικότητα θέλει να τον κάνουν επίσημο καντινιέρη τους.

Η Μαρία, πρόεδρος ΜΚΟ. Με το που είδε ότι το ζήτημα έπαιρνε διαστάσεις, μάζεψε ότι υπάλληλο είχε εύκαιρο και πήγαν να μοιράσουν κουβέρτες. Φυσικά ποσώς τους ενδιέφερε άμα θα ζεσταθούν οι μετανάστες, αυτό που τους ενδιέφερε ήταν να τους παρατηρήσουν οι αρμόδιοι και να τους μοιράσουν κάνα φράγκο.

Ο Γιάννης, σεκιουριτάς. Απο τότε που έσκασε το προσφυγικό δεν ξέρει ποιανού το σπίτι να πρωτοφυλάξει. Τα τηλέφωνα για δουλειές σκάνε το ένα μετά το άλλο, ειδικά αφότου εμφανίστηκε σε ένα βίντεο να κάνει μαγκιές σε κάτι πρόσφυγες.

Η Γιώτα, πρώην ιδιοκτήτρια ξενοδοχείου, που το ξανάνοιξε τώρα με τους μετανάστες και χρεώνει 150 ευρώ τη βραδιά. Να καθαρίζει δε χρειάζεται αφού όπως λέει, «αυτοί έτσι κι αλλιώς ζούνε σαν ζώα».

σε βλέπω σε λιμάνια, να ψάχνεις διαφυγή

βόλτες όλη νύχτα, και μπάλα Κυριακή

όσο κι αν παλεύεις καμιά ανταμοιβή

πέφτεις μα σηκώνεσαι, μια τάξη εργατική

The Vagabonds 77 –
Μέσ' την πόλη

4 ΜΕΘΟΔΟΙ

(δοκιμασμένες στην Πλατεία Χαλανδρίου)

για να διώξετε τους κυριλέδες από την πλατεία σας!

Είναι και η δικιά σας πλατεία μολυσμένη από σιχαμένους τύπους με πολλά φράγκα και ακριβά αυτοκίνητα; Έρχεστε κι εσείς στις νυχτερινές σας εξορμήσεις πρόσωπο με πρόσωπο με γλοιώδη «ψαγμένα» παρεάκια που διαβάζουν lifo; Αν ναι, μην μένετε άπραγοι! Παρακάτω παραθέτουμε 4 απλούστατους τρόπους να παίρνουν πόδι οι κυριλέδες από τις πλατείες και να μας αφήνουν στην ησυχία μας.

Φυσικά η κάθε παρέα έχει και τους δικούς της τρόπους να κάνει τις πλατείες περιβάλλον αφιλόξενο για τα καθάρματα της μεσαίας τάξης. Δεν το κάνουμε μόνο για πλάκα, το κάνουμε γιατί δεν μπορούμε αλλιώς: δεν έχουμε φράγκα για τα μαγαζιά τους κι αν είχαμε σιγά μην μπαίναμε να κάνουμε παρέα με την πάρτη τους! Όσο κι αν θέλουν να μας διώξουν, δεν πάμε πουθενά, θα μείνουμε στις πλατείες να τους τη χαλάμε!

1

Να μην μείνει τοίχος άβαφτος! Προτιμούμε γενικώς τα αντιφασιστικά συνθήματα, αλλά αυτοκόλλητα, κομμάτια, ταγκιές και μουτζούρες κάνουν εξίσου δουλειά. Αρκεί το αποτέλεσμα να είναι του είδους που το βλέπουν οι κυριλέδες και μονολογούν «μπλιαχ, μα πώς είναι έτσι εδώ; Κάποτε είχε ένα επίπεδο...»

2

Βρείτε το καφάο που δίνει ρεύμα στην πλατεία, ανοίχτε το με λοστό, συνδέστε τα ηχεία σας και παίξτε όποιο περιθωριακό είδος μουσικής σας κάνει όρεξη. Όσο μεγαλύτερη η ένταση, τόσο καλύτερα, ώστε να καλύπτει τα γαβ-γαβ από τα παρακείμενα μαγαζιά και να δημιουργεί ασφυκτική ατμόσφαιρα στην πλατεία μη τυχόν μπει σε κανέναν γιάπη η ιδέα να φάει το παγωμένο γιαούρτι του δίπλα σας.

3

Κάθε φορά που περνάει δίπλα σας μια ύποπτη παρέα, φωνάξτε δυνατά κάτι του τύπου «τους ρατσιστές σιχαίνομαι περισσότερο απ' όλα!» και αγριοκοιτάξτε τους. Στην καλή περίπτωση θα κάνουν τον κινέζο, στην ακόμη καλύτερη θα γυρίσουν τρέχοντας στο μαγαζί από το οποίο εμφανίστηκαν και θα σας δείχνουν από μακριά σε όποιον άλλο τελειωμένο βρουν διαθέσιμο σιγοψυθιρίζοντας κατάρες για την κατάντια της πλατείας.

4

Μην πετάτε τις πιωμένες περιπτερόμπυρες στα σκουπίδια (και προς θεού όχι στην ανακύκλωση)! Χρησιμοποιήστε τις για να δημιουργήσετε πύργους οι οποίοι να παρακωλύουν την ελεύθερη διέλευση από την πλατεία. Αν είστε τυχεροί, μπορεί να δείτε και το σπάνιο θέαμα του κυριλέ λουσμένου με μπύρα καθώς προσπάθησε να περάσει αθόρυβα αλλά διατάραξε την ευαίσθητη ισορροπία του πύργου.

βόλτα, αλητεία και ξύλο στους φασίστες

Athens.Antifa

est. 2004

antifa xalandri

antifaxalandri@yahoo.com

antifaxalandri.wordpress.com